Zo geminacht worden, jarenlang, hoe stom ben ik geweest dat ik bleef geloven in mijn gemeente bestuur.

Op mijn vorige brief, 3-2-2021, waarin ik duidelijke vragen formuleerde over tramhuisjes, geen antwoord. Wel reageerden drie fracties tijdens een cie. vergadering. Ze stelden vragen over tramhuisjes en de wethouder draaide voor de zoveelste keer rond de pot door over de tramremise te beginnen. Eén fractie vroeg daarover door en de wethouder meldde dat hij nog niets mocht zeggen. Daar is hij echt goed in, in niets zeggen.
Inmiddels is duidelijk dat de 10duizenden euro's voor de onderzoeken van Boei zinloos waren. Het prachtige plan wordt gewoon met een flutargument afgeschoten. Maar, zei de wethouder, er is een ander plan.
Tsja, inmiddels ken ik dat plan (via via, want van de gemeente hoor je zelden wat): een bouwloods voor carnavalswagens. Iedereen die ik het vertel, barst in lachen uit. Idioot onhaalbaar plan. Overduidelijk dat we niet serieus genomen worden.
Dat kernbezoek, hardwerkende ambtenaren, maar burgemeester, wethouders, raadsleden, allemaal met mooie woorden barstensvolle prachtige beloftes, nu blijkt: gewoon nep.
Diezelfde mensen leggen de bal nu bij de eigenaar. Schaam je diep, gemeente Sluis.
20 jaar lang hebben jullie hardnekkig verzuimd de taak als toezichthouder op rijksmonumenten uit te voeren. Tientallen keren zijn jullie er op gewezen dat essentieel onderhoud niet gepleegd werd met de huidige verwaarloosde staat als gevolg.
Wel de schijn ophouden door Boei er af en toe eens op af te sturen en vervolgens helemaal niets met hun adviezen te doen
Hoe belachelijk pakt ook de lijst met mogelijke gemeentemonumenten op Draaibrug niet uit: de weegbrug en de jongste tramremise. Het weeghuisje stond jarenlang te koop, de gemeente wist dat, maar wacht totdat het verkocht is. En voor het andere beoogde monument was al sloopvergunning verleend. Door wie?
Zeg dan meteen: het interesseert ons gewoon helemaal geen bal.
Een verloren zaak.
Overleg met de gemeente, op wat voor manier dan ook, zinloos gebleken. Zelfs het minimale fatsoen om binnen een redelijke termijn op een brief te reageren, ontbreekt in Sluis.
Het enige wat me nog rest is klacht bij de provincie, of hogerop, neerleggen. Voor de tramhuisjes en de tramremise is dat te laat, maar toch zal ik in dezen

alles uit de kast halen om mijn gemeente ervan te doordringen dat je zo niet met je industrieel erfgoed en met je burgers dient om te gaan.
Spannende nieuwe uitdaging, heerlijk om me in vast te bijten. En zoals bekend, ik zal er uitgebreid over blijven communiceren, open en eerlijk, en vlot, tuurlijk, daar hebben mensen en zelfs mijn gemeentebestuur, recht op.

Allemaal terug te vinden op mijn website. Die bestaat trouwens 25 jaar, een prachtig archief, ook over wethouders en raadsleden. Raadsleden en wethouders reageerden toen gewoon direct en persoonlijk, ik werd soms gewoon op mijn nummer gezet! Maar samen kwamen we er uit, altijd. Uitgezonderd die ene zaak hierboven.
Dat er de komende tijd in deze zaak alleen verliezers zullen zijn, dat is vooraf duidelijk.

Terug naar de onbeantwoorde vragen over onze tramhuisjes. Laat ik er kort over zijn: de warme aanpak die nu al meer dan een jaar wordt toegepast op de tramhuisjesmelker zal niet werken. Dat is zoiets als paling vangen in een emmer glijmiddel, je blijft er mee bezig.

Raadsleden, dat het een moeilijke zaak is voor jullie, oké, dat begrijp ik. Dat de oppositie machteloos staat, duidelijk. Maar dat de coalitie, die aanvankelijk heel betrokken was, kritische vragen stelde, afkeurend reageerde naar eigen wethouders, nu nooit meer reageert, dat voelt heel erg fout. De mond gesnoerd?